

USTAWA TYMCZASOWA

z dnia 4 listopada 1919 r.

o doraźnej pomocy dla bezrobotnych.

Do chwili wydania ustawy o prawie do pracy i o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia stosowana będzie ustawa poniższa:

Art. 1. Każdy robotnik, bez różnicy płci i wieku, utrzymujący się jedynie z pracy najemnej w przemyśle, handlu i komunikacji, jeżeli pozostanie bez pracy nie na skutek choroby, inwalidztwa, służby wojskowej, trwania strajku lub okoliczności, powodujących w myśl obowiązujących ustaw

natychmiastowe wydalenie z pracy — i nie posiada własnego majątku lub innych stałych lub niestałych dochodów, pozwalających mu utrzymać siebie i rodzinę—ma w miejscu swego stałego zamieszkania lub w miejscu utraty pracy prawo do zasiłku ze strony Państwa wedle norm ustalonych niniejszą ustawą.

Art. 2. Kierownictwo akcją pomocy dla bezrobotnych należy do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 3. Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej organizuje Powiatowe Komisje pomocy dla bezrobotnych, które, podlegając we wszystkich swych czynnościach rozporządzeniom i kontroli Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, kierują w przydzielonym sobie terenie działania całą akcją pomocy dla bezrobotnych. Działalność swą rozciąga Komisja na powiat, jego część lub kilka powiatów, i rozstrzyga co do uprawnienia do pobierania zasiłków, jak również co do sposobu wypłaty zasiłków samodzielnie, jednakże w ramach instrukcji ogólnych, ustanowionych przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 4. Powiatowa Komisja pomocy dla bezrobotnych składa się z delegata, mianowanego przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, delegatów, mianowanych po jednym przez Ministerstwo Robót Publicznych i Ministerstwo Przemysłu i Handlu, dwóch przedstawicieli Samorządu, wybranych po jednym na wezwanie delegata Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej przez każdą miejską i Sejmik powiatowy w siedzibie Powiatowej Komisji pomocy dla bezrobotnych, oraz przedstawicieli robotników i rzemieślników w liczbie, wynoszącej połowę członków całej Komisji.

Przedstawiciele robotników i rzemieślników wyznaczeni zostają przez miejscowe związki zawodowe parytetycznie i stowarzyszenia robotnicze oraz cechy na wezwanie delegata Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej stosownie do liczby ich członków.

Art. 5. Przewodniczącym Powiatowej Komisji jest delegat Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

W razie powzięcia przez Komisję Powiatową uchwały sprzecznej z postanowieniami niniejszej ustawy lub rozporządzeń i instrukcji ministerjalnych, przewodniczący Komisji może wykonać uchwałę zawiesić i wówczas rozstrzyga Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej. O ile do czterech tygodni od dnia powzięcia uchwały rozstrzygnięcie Ministerstwa nie nastąpi, zawieszona uchwała zyskuje moc obowiązującą.

Art. 6. Każdy bezrobotny, ubiegający się o zasiłek państwowy, obowiązany jest zarejestrować się w państwowym lub innym przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej za równorzędny uznany urządzie pośrednictwa pracy oraz poddać się wszystkim zarządzeniom, wydanym przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej oraz Powiatową Komisję pomocy dla bezrobotnych.

Art. 7. Wysokość zasiłku wynosi dziennie: w miejscowościach do 50.000 mieszkańców — dla robotnika lub robotnicy 4 marki, dla żony, o ile osobno nie zarobkuje—2 mk., na każde dziecko niezaopatrzone 1 mk., razem jednak zasiłek nie może przekraczać 10 mk. dziennie; w miejscowościach ponad 50.000 mieszkańców i w centrach przemysłowych bez względu na ilość mieszkańców — dla robotnika lub robotnicy 5 mk., dla żony, o ile ta osobno nie zarobkuje, 3 mk., na każde dziecko niezaopatrzone 1 mk., razem najwyższej 12 mk. Dla terytorjum b. zaboru austriackiego zasiłki powyższe wypłacane będą do czasu ujednostajnienia waluty w tej samej ilości koron.

Art. 8. Powiatowa Komisja pomocy dla bezrobotnych może uchwalić zasiłek w całości lub częściowo wypłacać w naturaljach. Wówczas Ko

misje Powiatowe wchodzą w porozumienie z miejskim lub powiatowym Wydziałem zaopatrzenia i takimiż urzędami aprowizacyjnymi celem zorganizowania zaopatrywania bezrobotnych w przedmioty pierwszej potrzeby.

Art. 9. Czas trwania zasiłku rozpoczyna się w 14 dni po zarejestrowaniu się bezrobotnego w przepisany w urzędzie pośrednictwa pracy i wynosi w ciągu jednego roku, licząc od dnia otrzymania pierwszego zasiłku, najwyżej 13 tygodni.

Rząd ma prawo w wyjątkowych wypadkach dla pewnych miejscowości lub dla poszczególnych osób i rodzin przedłużyć prawo pobierania zapomóg na czas do jednego miesiąca ponad termin powyżej określony.

Wszystkie zasiłki, wypłacone na podstawie rozporządzenia ministerjalnego przed wejściem w życie tej ustawy, nie zostają wliczone do określonego w tym artykule okresu 13 tygodniowego.

Art. 10. Robotnik traci prawo do pobierania przewidzianego w art. 9 zasiłku:

- a) jeżeli zasiłek przez 13 tygodni wyczerpał;
- b) jeżeli porzucił pracę dobrowolnie z powodów, których Powiatowa Komisja pomocy dla bezrobotnych, po zasięgnięciu opinii odpowiedniego związku zawodowego—nie uznała za wystarczające;
- c) jeżeli otrzymał pracę conajmniej na przeciąg dwóch tygodni;
- d) jeżeli udowodniono, że w urzędzie pośrednictwa pracy lub powiatowej komisji dla bezrobotnych podał nieprawdziwe dane co do warunków, uprawniających do pobierania zasiłków;
- e) jeżeli nie stosuje się do postanowień i przepisów wydanych przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, odnośny Urząd pośrednictwa pracy lub Powiatową Komisję pomocy dla bezrobotnych;
- f) jeżeli nie przyjmie pracy, zaofiarowanej mu przez Urząd pośrednictwa pracy w przedsiębiorstwach strajkiem lub bojkotem nie objętych, na warunkach przez odnośne związki zawodowe uznanych lub w danej miejscowości ogólnie przyjętych.

Art. 11. O czasie wykluczenia od prawa do zasiłku, jak również o potrąceniach za dni, przez które robotnik częściowo pracował—rozstrzyga Powiatowa Komisja dla bezrobotnych.

- Art. 12.**
- a) Jeżeli kto, celem skorzystania z nieprzysługującego mu prawnie zasiłku dla bezrobotnych, podał nieprawdziwe dane co do warunków uprawniających do policzenia go, będzie karany, sądownie, poza natychmiastową utratą zasiłku, aresztem od 1 do 4 tygodni;
 - b) jeżeli ktoś w celu popełnienia przestępstwa, przewidzianego w niniejszym artykule, sfałszował dokument lub zaświadczenie potrzebne do uzyskania zasiłku—będzie karany sądownie więzieniem od 2 tygodni do 6 miesięcy;
 - c) za sprzedaż produktów, otrzymanych w charakterze zasiłku, winny karany sądownie będzie aresztem od 1 do 4 tygodni.

Art. 13. Przepisy niniejsze obowiązują od chwili ich opublikowania. Od tej chwili tracą moc przepisy obowiązujące dotąd, o ile nie są zgodne z niniejszemi postanowieniami.

Art. 14. Szczegółowe przepisy wykonawcze i instrukcje, dotyczące etatu, rachunkowości, kontroli, rejestracji bezrobotnych, sposobu rozdaw-

nictwa i t. p., zostaną wydane przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

w z. *A. Prystor*

Minister Robót Publicznych:

T. Jasionowski

Minister Przemysłu i Handlu

J. Szczeniowski
